

ONDERLINGE CORRESPONDENTIE.

Aan allen.

't Is weer September. In dat ééne woord ligt veel opgesloten.

September — het einde der vacantie.

September — het begin van het werk,

Wat is vacantie hebben toch iets heerlijks, vooral als we dan weer met moed aan 't werk kunnen gaan.

Maar niet alleen kunnen we dat doen. Velen zijn er die pas hersteld zijn van ziekte, of voor wie een poosje rust nog zoo noodig is. Hun zou ik graag eens wat vertellen.

Terwijl ik dit schrijf, geniet ik van een prachtig vergezicht en van de niet minder mooie luchten. Waar ik dan wel ben? In een rusthuis te Soestdijk, waar ik het erg prettig vind.

En, gelijk het spreekwoord zegt, waar het hart vol van is, loopt de mond van over; zoo voel ik ook behoefte, er anderen mee in aanraking te brengen.

Nu zult ge wel zeggen, hè een „Rusthof of Herstellingsoord,” maar 't is hier rust en vrijheid.

Juist die vrijheid is zoo heerlijk. Er mag gewandeld, gelezen en gespeeld worden, mits we ons maar aan de regelen van 't huis houden en niet te veel vermoeien. En als dan na een wandeling, het eten kostelijk gesmaakt heeft, nooden de ruststoelen ons uit er heerlijk op neer te vallen en van de gezonde buitenlucht te genieten.

Een groote tuin, met mooie boomgroepeerings en makkelijke banken, is voor hen, die niet ver kunnen wandelen, een ideaal.

Verschillende hutjes zijn er, om bij minder gunstig weer in te liggen of te zitten, naar men verkiest.

Ook de kamers zijn heerlijk, ruim en frisch en daar 't gebouw hoog gelegen is, zijn de uitzichten prachtig. Sommige kamers komen uit op een overdekt balkon, zoo dat dag en nacht de deuren open kunnen staan, zonder dat men last heeft van regen en wind.

Heerlijke dagen brengen we hier door, vooral wanneer het zacht weer is en de theetafel buiten op 't grasveld wordt gezet, waarom heen dan de klapstoeltjes en ligstoelen staan.

Is het weer wat minder gunstig, dan wordt er op de waranda theegedronken. Deze waranda ligt op het Zuiden, zoodat men zelfs 's winters, lekker warm ingestopt, buiten kan liggen.

En hoe hebben we genoten van onze autorit. We wilden graag eens met elkander uit en zijn toen op 't idee gekomen een autobus af te huren.

't Moest er één zijn, die makkelijk reed, daar we „Rustbehoevenden” waren. Nu we hebben genoten op onze tocht en toen we toch eenigszins vermoeid terug kwamen, deed de zorg van de Directrice ons zoo weldadig aan.

Zoo wordt dus rust en genoegen met elkander vermengd en vliegen de dagen hier om. Doch 't voornaamste is tocht dat we allen versterkt en uitgerust, weer aan de arbeid kunnen gaan.

Zomer en winter is 't huis geopend en de pension prijs is niet hoog. Er is gelegenheid voor een 27 jonge meisjes en vrouwen, dus de inrichting is niet zoo groot, waardoor de huiselijke sfeer bewaard blijft.

„Maar ik schrijf niet alleen aan hen, die nu rust behoeven, maar ook aan alle meisjes die ons blad in handen krijgen. Mocht ge soms volgend jaar uw vacantie rustig willen doorbrengen, onthoud dit dan eens.

Een poosje te genieten van 't buitenleven, in een Christelijke omgeving, in gezelschap van andere meisjes en tevens tot verkwikking van ziel en lichaam, doet ons weer met nieuwe kracht en lust aan de arbeid gaan, die ons wacht.

Wie verder nog iets wenscht te weten, vraagt mij dat maar eens.

Ook de Directrice, Mej. C. W. van Dorp, Gerarda Sybilla Verhoeven-Stichting is gaarne bereid nadere inlichtingen te geven.

Allemaal hartelijk gegroet van

RIEK

Beste A. J. O.

't Zal je misschien zeer verwonderen nu nog iets te hooren op je vraag van enkele weken terug in „De Jonge Vrouw.” Nu moet je weten, dat ik dit blad nooit lees, maar het heel toevallig bij kennissen in handen kreeg. Toen ik dan onder onderlinge correspondentie, je vraag zag, noteerde ik je letters en het briefje ging in mijn tasch en raakte op den achtergrond. Nu zat ik zoo mijn rommeltje eens te doorsnuffelen en kwam het bewuste briefje tegen. 'k Besloot toen deze nacht nog te schrijven.

Misschien heb je wel heel wat brieven ontvangen, en wel van zusjes die veel meer ondervinding nog hebben dan ik, maar toch wil ik probeeren, je ook nog het een en ander van mijn ondervindingen te vertellen.

Ik schrijf maar „je” want dat is veel gezelliger en geeft direct iets vertrouwelijk. Je moet weten dat ik nu vier jaar in de Valeriuskliniek in Amsterdam werk.

Het werk hier is heel moeilijk, omdat je geestelijk en lichamelijk het zwaar hebt te verantwoorden. Nu moet je niet denken, dat ik klaag als ik dit neer schrijf, maar 'k zeg dit alleen, dat je van te voren wel weet wat je doet. Je moet hier niet komen met de gedachte, dat je eens met de menschen moogt spreken en ze eens moogt helpen, maar dat je terdege je handen uit de mouw moet steken en tevens onder al je werk door opgewekt moet blijven, en door je handelingen de patiënten vertrouwen in boezemen.

Je weet misschien dat het hier een zenuwinrichting is. Dat soort patiënten, is dan ook heel vaak erg achterdochtig en je heb heel veel moeite hun vertrouwen te winnen.

Dan raad ik je aan, ga nooit te jong in de verpleging.

Je mag heusch wel 21 jaar zijn en weten dat je een verantwoordelijke werkkring hebt. Heel vaak komen hier meisjes, die eigenlijk denken een beetje om haar plezier hier te zijn, die op de klok werken, om maar weer uit te gaan en voor „vieze” werkjes, heel vaak de neus optrekken. Deze vragen in den regel reeds na enkele maanden ontslag om in de buitenwereld een geheel ander beeld op te hangen van wat eigenlijk de verpleging is.

<p>Depôts:</p> <p>AMSTERDAM: Haarl. straat 117. Boeroestraat 13.</p> <p>ARNHEM: Kortestraat 5.</p> <p>AMERSFOORT: Langestraat 92.</p> <p>HAARLEM: Bakkenessergr.</p> <p>WAGENINGEN: Hoogstraat 30.</p> <p>ZWOLLE: Eiland 11.</p> <p>ZAANDAM: Hoogendijk 80.</p>	 <p>5 JAAR GARANTIE</p>	<p>OOK MET ELECTR. DRIJWERK</p>
--	---	---------------------------------

De verpleging is heel mooi, maar je moet je kunnen geven, je moet er roeping voor gevoelen.

Als kind leek mij de verpleging al het ideaal. Mijn ouders waren hier echter tegen, ik zou studeeren om als het moest, mij later te kunnen redden. Verder moest ik dan thuis blijven. Dit strookte echter in 't geheel niet met mijn gedachten. Toen ik klaar was zou ik thuis komen. Ik solliciteerde echter en kwam ergens aan een school, waar ik twee jaar lang met heel veel plezier gewerkt heb. Mijn ouders hadden hierin toegestemd, in de hoop dat de verpleging dan op de achtergrond zou raken.

Hoe langer ik echter werkte, hoe sterker ik gevoelde, in dat werk geen bevrediging te vinden.

Ik kon dan ook niet laten hierover thuis telkens te spreken, maar ze wilden me geen toestemming geven. Toen besloot ik er werk van te gaan maken. Ik probeerde hier en kreeg de benoeming. Wat het toen gekost heeft, de toestemming van huis te krijgen behoef ik niet te zeggen maar tot op heden heb ik nog nooit spijt gehad. Eerst viel het niet mee, want 'k was nooit gewend aan dat huishoudelijke werk, maar wilde ik wat, dan moest ik doorzetten. Daarbij komt dan je vrouwelijke natuur boven en ga je plezier in dat werk vinden.

Je begrijpt dat je niet direct aan de menschen gezet wordt want dan zou je menige domme streek uithalen. Onder je werk door, kun je je oogen goed de kost geven en kom je eenmaal zoover dat je eens mee mag helpen, dan staan je handen niet meer zoo dwars.

Nu is de kliniek weer heel anders dan een gesticht. Je maakt hier van alles mee. Er is een operatiekamer enz., waar je dan ook eens mee heen moogt. Hier komt heel veel ziekenverpleging voor en ben je eenmaal klaar, dan willen ze je graag in één van de Amsterdamsche ziekenhuizen hebben en word je direct in het tweede leerjaar geplaatst. Je werkt hier drie jaar en doet ieder jaar examen. Na het tweede examen krijg je een witte muts, wat altijd

een heele promotie is. Ieder jaar ga je dan ook f 100 vooruit. Je begint met een salaris van f 400, daar gaat echter 8½ % pensioen af + belasting, zoodat je maar op f 300 kunt rekenen. Dit lijkt nogal heel wat, maar er gaat hier altijd veel af, voor iets, waar je niet op rekent.

Ik schrijf dit maar, omdat ieder zich gaarne zelf wil bedruipen.

De studie en het werk vergt heel wat van je en ben je niet sterk, dan moet je nooit in de verpleging gaan.

Je komt in den regel op een kamer van drie of twee personen, die je zelf gezellig moet maken. Iedere kamer leent zich daar niet even goed voor. Hoe langer je in huis bent, hoe mooier kamer je krijgt. Ik heb er nu een alleen, erg gezellig, waar ik een zit-slaapkamer van gemaakt heb. In den regel vertrekt een zuster na vier of vijf jaar. Op je kamer mag je altijd bezoek ontvangen, (behalve heeren.) (Laatst kwam mijn vader en die mocht, toen ik dit gevraagd had, boven komen).

De omgang onderling, van de zusters, is erg gezellig. Natuurlijk komt er weleens het een en ander voor, maar in den regel is dit weer gauw bijgelegd.

We werken van 's morgens 7 uur tot 's avonds 8 uur. 's Middags heb je anderhalf uur vrij, bovendien een kwartier thee- en koffietijd en tweemaal een half uur tafeltijd. In 't geheel werken we nog tien uur.

Nu zal ik werkelijk eens eindigen. Hoe kan iemand zooveel schrijven aan een onbekend iemand, he! Nu ik hoop dat ik je er een genoeg mee gedaan heb en dat je nog eens besluiten moogt je voor de verpleging te geven.

't Lijkt mij beter eerst hier te werken, voor je in de ziekenverpleging gaat. Dit is ook wel de opinie van gediplomeerde ziekenverpleegsters, die hier het zwarte kruis komen halen.

Met vele hartelijke groeten,

van de onbekende Zuster.

CORRESPONDENTIE VAN DE REDACTIE.

Woorden van waardeering.

Het geheel is van uitnemenden inhoud en zal de lezers en lezeressen genotvolle uren bezorgen. De uitvoering laat niets te wenschen over, de illustraties zijn fijn, de druk mooi en de inhoud boven onzen lof.

Patrimonium.

Onze Bruidjes.

Na het verschijnen van het Nov.-nummer verzonden wij nog een bonbonmandje aan:

K. Boonstra-Sprietsma te Leeuwarden; J. v. d. Sleet-v Egmond, Warmond; H. Hoogendoorn, Oegstgeest; H. van de Beld, Hillegom.

Onze Kunstbijlagen.

Wij wijzen onze lezeressen op de in deze aflevering bijgevoegde kunstbijlagen. De eene: „Huiselijk Geluk“, spreekt voor zichzelf.

Wat de plaat „Herfsttinten“ betreft, we wijzen er hier op, dat ze op de juiste wijze moet worden gezien. Men moet haar op eenigen afstand van zich houden of tegen den wand bevestigen. Dan komt er diepte in en doen ook de kleuren het. We zijn er van verzekerd, dat onze lezeressen deze kunstbijlagen op prijs zullen stellen.

Banden. Banden voor de vorige jaargangen van „De Jonge Vrouw“ zijn bij de uitgevers van dit tijdschrift te verkrijgen tegen den prijs van f 1,25. Wij raden onze lezeressen, die van dit aanbod willen profiteren, aan, vóór het einde van dit jaar hun bestelling te doen.

Spoedige bestelling van banden is trouwens altijd goed.

Wanneer men er mee wacht (en sommige lezeressen wachten er jaren mee en komen dan in eens met hun bestelling voor den dag) is er groote kans, dat deze of die aflevering zoek is geraakt en dat is erg lastig.

Kerstvacantie. Wie tijdens de Kerstdagen op reis gaat, zal wel niet verzuimen, propaganda voor „De Jonge Vrouw“ te maken.

Onze uitgevers ontvangen gaarne opgave van nieuwe abonnées. En voor elke nieuwe abonnée geven ze, zooals bekend is, een mooi boek als premie.

Mej. K. L. te Z. We zouden u graag helpen, maar kunnen in dit geval geen raad geven. Men zou alle omstandigheden moeten kennen, om tot een conclusie te komen. Hebt u op uw woonplaats niet iemand, die door u vertrouwd wordt?

Teruggekeerd.

Een onzer lezeressen schrijft ons: „Verscheidene jaren ben ik abonnée geweest (van den eersten jaargang af) op „De Jonge Vrouw“. Verleden jaar heb ik bedankt, maar daar heb ik veel spijt van gehad en kom u nu vriendelijk vragen, mij weer als abonnée in te schrijven.“

Ons verwondert dit schrijven niet. Dit is niet de eerste lezeres die terugkeert. Natuurlijk doet het ons genoegen, dat ons tijdschrift werkelijk iets voor onze abonnées is.

Hier mogen we wel eens zeggen, hoe het ons verblijdt, dat zooveel lezeressen ons tijdschrift trouw gebleven zijn van het eerste nummer af. Zij hebben onzen groei gezien en er aan meegewerkt. Hier zeggen wij hun voor hun trouw en hun moeite hartelijk dank.

ONDER REDACTIE VAN MEVROUW J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN DEN HEER P. KEUNING
UITGAVE VAN BOSCH & KEUNING TE BAARN - TELEFOON No. 603 - POSTGIRO No. 20246
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „DE JONGE VROUW“, BAARN. VERSCHIJNT DEN EERSTEN DONDERDAG VAN IEDERE MAAND
ABONNEMENTSPRIJS f2.25 PER HALF JAAR BIJ VOORUITBETALING. MEN VERBINDT ZICH VOOR EEN GEHELEN JAARGANG

DE ELFDE URE.

En uitgegaan zijnde omtrent de elfde ure, vond hij anderen ledig staande, en zeide tot hen? Wat staat gij hier den geheelen dag ledig?

Matth. 20 : 6.

We zijn een nieuw jaar ingegaan.

Is het nu de elfde ure, voor u, voor mij? Wij weten het niet, maar goed is het te leven, alsof het de elfde ure ware.

Niemand waarborgt ons, dat we nog eens een nieuw jaar zullen ingaan; dit is voor zeer velen het laatste jaar hier op aarde, het zou ook voor ons het laatste kunnen zijn.

Misschien is ons nog maar zéér weinig tijd gelaten, om te bidden, te waken, te werken. Zal nu in dit jaar de Heer ook tot ons moeten komen met de vraag:

Wat staat gij hier den geheelen dag ledig?

O, zeker, we maken het ons wel heel druk, we zullen het ons ook in dit jaar wel druk maken, maar..... doen wij werk voor den Heer? Zoo niet, dan staan wij met al onze drukte toch ledig.

Als het nu eens de elfde ure was? Als we nu eens aanstonds, vandaag, morgen, werden opgeroepen? En als we eens opgeroepen werden, terwijl we ledig stonden?

God gaf ons nog een kans. Hij gaf ons dit nieuwe jaar. En ernstig klinkt zijn stem: Sta nu niet meer ledig, maar werk in *Mijn* dienst.

Zijn we daartoe bereid? Zijn we gewillig?

O, als de Heer ons aanziet met Zijn vermanende vraag, dan schamen we ons niet alleen, maar als *Hij* in ons leven komt, ons aanziet, gaat spreken tot u en tot mij, dan komt er ook de wil en de bereidheid om voor Hem te werken.

Denk er om, in dit nieuwe jaar: *Hij* wil komen, om tot u te spreken. *Hij* nadert, om u aan te sporen.

Och, laat het toe, dat Hij u dicht, héél dicht nadert, zoodat ge het fluisteren van Zijn stem kunt hooren. Een ander heeft er niet mee te maken. Het gaat tusschen Hem en u.

„Wat staat gij hier den geheelen dag ledig?“

Grijp de kansen, door God u gegeven. Grijp de kansen in dit jaar, dat nu nog nieuw is.

K.

ALS HET HART SPREEKT

DOOR

P. KEUNING.

JANTJE kreeg een kleur van boosheid. „Vingerkes” had hij gezegd. Voor háár vingers zou hij niet zoo'n verkleinwoord gebruikt hebben. Maar 't ging nu over Annie, die had van die lange, magere vingers, niets aan. Gek, dat mannen met zoo'n dame zooveel op hadden. En die Klaas moest zich schamen. Nu kon hij zoo'n beste vrouw krijgen en..... dat liet hem onverschillig.

Van Dijken had het over de arbeiders, die maar steeds meer wilden verdienen en zóó brutaal werden, dat 't eind er van weg was.

„Ik zeg, Kloas, boer is gain boas meer. Arbaiders zellen 't wel zeggen. Moar....”

„Nog koffie, Kloas?” viel zijn vrouw er tuschen in.

„Nee, dank joe.”

„Annao, breng boudel den even vot. Wilst ja wel 'n borreltje, Kloas? 'n Citrountje?”

„Nou jao, dan ken 'k wel ais doun.”

„Jantje!”

„Jao, moeke.”

Jantje leefde op. Ze zou hem zijn glaasje *vol* schenken. Ze wist, hoe hij het graag had.

Van Dijken ging voort: „En dat d'r den nog mensken binnen, dei arbaiders opsteuklen, dat ken 'k nait begriepen. Doar is zo'n Terpstrao nou. Wat het kerel d'r mit te moaken? Moar op Patremonium het hai 't hoogste woord.”

„Ze mossen kerel votjoagen,” vond Wieringa. „'t Is 'n eigenwies jong. Overal het hai 'n groote bek over. Moar op ons haim komt hai nait.”

„Wie niet?” vroeg Annie, die de kamer weer binnen kwam.

„Och, dei rooie köster. Kenst hom ja. wel?”

„Terpstra?”

„Jao, dei. Gain mensk mag meer 'n borrel drinken. Altmoal melk en koffie. Net of wie altmoal lutje potjes binnen. En den arbaiders opsteuklen. Hai het zegd, dat ze altmoal meer mossen verdainen. Den kennen wie, boeren, wel oetschaien.”

„k Dacht, dat jij het nog niet zoo kwaad had,” vond Annie, „en in elk geval, als Terpstra zegt, dat jij het drinken moet laten, heeft hij groot gelijk. Wat ik er hier van gezien heb, nou, dat is meer dan erg.”

„'t Zol ook wat,” zei haar tante. „Jao, arbaiders kriegien wel ais 'n klokje te veul en knechts ook, moar boeren hollen wel moat, heur.”

„'n Borrel komt 'n mensk tou,” zei Wieringa. „Moar zo'n meester het altied zukke kneepen en kuren. Ze verdainen veuls te veul. En den altied tegen boeren. Woar mouten ze van leven, as d'r gain boeren binnen?”

„Ik dacht, dat de onderwijzers 't maar schraal hadden.”

„Heur aigen schuld. Ze willen altmoal stadsche meneeren wezen en doar hebben ze heur centen veur neudig. En wat doun ze d'r veur? 'n Beetje op kiender passen, nou, dat ken elk en ain wel!”

„k Zou jou wel eens voor de klas willen zien,” lachte Annie.

„Bist nait wies,” snauwde Wieringa boos. Stel je voor! Hij voelde zich beleedigd door 't idee, dat hij onderwijzer zou kunnen zijn.

„Zeg dat maar tegen je gelijken,” zei Annie boos.

„Och, wicht, dat main ik toch nait zoo. Dat valt d'r mie moar zoo oet.”

„Dan zou ik maar een beetje op mijn woorden letten.”

„Annao wordt nooit zoo as wie,” zei haar tante, hoofdschuddend. „Nou, 'n boer krigt ze toch nait. Dat zol veur heur ook ja niks weerd wezen.”

Ziezoo, die zat. Klaas kon nu eens hooren, dat hij, als hij, wat bijna niet te gelooven was, nog eens malligheden in 't hoofd haalde, voorzichtig had te zijn.

Maar Wieringa bromde zoo maar een beetje voor zich heen en scheen zich niets van de waarschuwing aan te trekken.

„Dat malle wief,” dacht hij. „Jao, ze zol mie Jantje wel tou willen moar wat is Jantje nou. Net 'n meelzak. Nee, den Annao. Dat is 'n ander wicht. Moar 't is 'n daier.”

Toen hij dien avond afscheid nam, voelde hij zich verre van gelukkig. En toen hij langs den eenzamen weg naar huis ging, moest hij er aan denken, dat hij zoo langzamerhand toch tot een besluit zou moeten komen. Als hij Annie niet wilde, nu, dan zou hij zijn bezoeken moeten staken. Maar dat *wilde* hij niet. Hij wist heel goed, dat hij morgen of overmorgen er zóó naar zou verlangen, haar even te zien, dat hij, alle goede voornemens ten spijt, toch weer naar Van Dijken toe zou gaan.

Haar trouwen? Maar dat was toch ook bezwaarlijk, héél bezwaarlijk. Hij zou zijn ouders

tegen krijgen, wat hij nu niet zoo erg vond, maar hij zou met Annie ook heel wat te doen hebben. Een boerin werd ze nooit. En..... .. ze bracht geen geld mee.

„Wat ken mie 't ook schelen?” dacht hij. 't Zel wel kommen, zooas 't mout. En 'k bin ook nog doadliek nait trouwd, en 'n wicht, woar ie mit vrijen, huift joen *vrouw* doarom nog nait te worren. Moar 't is 'n daier.”

Annie vond, dat tante er niet vriendelijker op werd. Ze had iets gezegd van „wichter, dei zich roar anstellen” en Jantje had er bijgevoegd: „Hai, wicht, ik hoop nait, dat doe 'n jongesgek biste.”

Allemaal afgunst, dacht Annie. En zij kon het toch niet helpen, dat de rijke boerenzoon haar de voorkeur scheen te geven.

Maar waar moest dat op uitloopen? Ze wist, dat hij haar zou vragen, als ze dat wilde. Ze was te goed van eigen macht over hem overtuigd, dan dat ze dat niet geweten zou hebben. En dan? Dan zou ze moeten beslissen.

Hield ze van hem? Neen, zeker niet. Maar als zijn vrouw zou ze een positie innemen, mee kunnen doen. Ze zou kunnen krijgen, wat ze wilde. En *zij* zou de baas zijn. Ze kon hem naar haar hand zetten en er voor zorgen, dat hij wat minder boer werd. Misschien kon ze hem overhalen, om de boerderij op te geven en naar een stad te gaan wonen.

Ze schrok bijna van zichzelf. Hoe kwam ze zoo? Had ze niet met verachting neergezien op de meisjes, die zich *verkochten*? Had ze niet besloten, dat het met haar *niet* zoo zou zijn?

En nu?

Was ze nu niet bezig, te overdenken, of de prijs hoog genoeg zou zijn?

Maar.... er stond veel op 't spel. En als ze rijk was en onafhankelijk, ja, dan zou ze gemakkelijk aan al haar idealen kunnen vasthouden, maar nu moest ze *practisch* zijn. Als ze Wieringa liet lopen, wie zou er dan om haar komen. En de weduwnaar van tante lokte haar toch óók niet aan.

Den volgenden avond kwam zoowaar meester Terpstra een bezoek brengen. Hij had een zaakje voor de kiesvereniging en *zonder* aanleiding zou hij ook zeker Van Dijken niet opgezocht hebben. Maar nu *was* hij er en dus trachtte hij er zooveel mogelijk van te maken.

Van Dijken had bij zijn komst wel een beetje raar gekeken, maar hij had de onderwijzer toch binnen genoodigd en was, voor zijn doen, zoo tamelijk beleefd. Hij kon, als Terpstra en *niet* was, wel smaden van „schoapjong” en zoo, maar 't was iets anders, dat tegen den persoon in kwestie zelf te zeggen. Dat deed hij liever niet.

En dan, of hij 't erkennen wilde of niet, hij voelde, dat hij het in een debat toch zou moeten afleggen. Dat kwam *natuurlijk* niet, omdat Terpstra gelijk had, maar „zukke küsters hebben 'n gladde bek en doar ken 'n boer nait tegen op.”

„Heden meester,” zei vrouw Van Dijken, „ie binnen hier ook nog nait voak binnen deur west. Hebben ie 't zoo drok?”

„Ja, ik heb werk genoeg en dan, u begrijpt, ik bezoek 't eerst de ouders van mijn leerlingen.”

„Jao, an kiender ken ik joe nait helpen,” zei Van Dijken. „Jantje is al te old, om noar schoul te gaon en Annao zel d'r ook wel gain zin meer an hebben.”

„Dat weet ik nog zoo niet,” zei Annie. „Ja, op de schoolbanken zitten, dat zal wel niet meer gaan, maar als ik er aan denk, dat ik maar zóó'n beetje weet en dat er nog zóóveel te leeren is, dan zou ik toch wel heel graag nog eens weer les gaan nemen.”

„Altmoal gekhaid,” vond tante. „Wichters waiten gauw genug. As ze hoeshollen kennen doun, den is 't ja goud en den hebben ze 't ook te druk veur al dat geles. Ik lees ja hoast nooit en Jantje dut d'r ook nait veul an. Al dat lezen ook en den ien dei romanske bouken. Wichter dei dat doun, hoalen zich van alles ien kop en doar hol ik nait van.”

Terpstra glimlachte.

„Waarom zouden de dames niet voor hun ontwikkeling mogen zorgen?” vroeg hij. „Dat houden we toch niet meer tegen, al zouden we 't willen.”

„Och, dat wait ik nait. 'k Loof nait, dat ons wichter d'r veul an doun. Messchain stadsche wichter, moar dei waiten nait beter.”

„Leest u veel?” vroeg Terpstra aan Annie, om voor afleiding te zorgen.

„Och, daar komt hier bijna niet van. Vroeger, ja, maar nu kan ik niet meer op de hoogte blijven.”

„Dat is toch jammer.”

„Ja, maar er is niets aan te doen. Je hebt hier geen boeken, er is bijna geen tijd voor.”

„Bouken kennen wie wel oet jongelingsverainiging kriegen,” vond Van Dijken. „Da's goudkoop en ie binnen eerst nog nait oeflezen.”

Annie glimlachte en ze zag Terpstra aan. Even ontmoetten hun oogen elkaar en ze las in de zijne, dat hij de situatie ook aanvoelde en zich amuseerde, evenals zij.

„Er zijn zeker heel wat boeken,” vond hij. „Maar u verlangt misschien andere lectuur.”

„Doar 'egriep 'k niks van,” zei vrouw Van Dijken. „Ik zol zeggen, doar binnen mooie vertelsels genug. Ze binnen voak 'n bietje al te mooi. Ie goan doar ja wis over, meester? Dat heb 'k teminsten heard.”

„Ze vragen mij wel eens, welke boeken ze zullen koopen en dan geef ik advies. Méér heb ik er niet mee te maken, vrouw Van Dijken.”

„Doar mout ook ja zo'n bouk bie wezen over sociaolisten en zoo?”

„Dat kan wel. Vindt u dat niet goed?”

„Ik zol zeggen, dat was niks veur leden van jongelingsverainiging. Hou minder ze doar mit te moaken hebben, hou beter.”

„Maar ze moeten toch weten, hoe ze de onge-
loofsbeginnselen te bestrijden hebben.”

„Dat kennen ze leeren oet biebel,” vond Van Dijken. „As ze mit zukke sociaale bouken begin-
nen, den wait gain mensk, woar 't en is. Nee,
meester, dat is nait goud.”

Terpstra glimlachte. Hij wist wel, waar de
schoen wrong, maar hij voelde zich niet geroepen,
om nu een twistgesprek te beginnen, waar hij te
voren wist, dat het toch niet zou baten.

Annie vermaakte zich kostelijk. Het was prach-
tig, zooals deze menschen elkaar dwars konden
zitten, terwijl ze als goede vrienden samen waren.
En die onderwijzer scheen heel goed te weten,
wat hij te doen had, om een twist te vermijden,
zonder dat hij iets van zijn prestige verloor.
't Moest voor hem niet gemakkelijk zijn op een
plaats als deze. Natuurlijk botste hij telkens
tegen al die wonderlijke redeneeringen aan. Ze
zou 't hem eens moeilijk maken.

„Je hoeft nog geen socialist te zijn, om te
denken, dat sommige dingen toch wel anders
en beter kunnen,” vond ze.

Terpstra keek haar een oogenblik verrast aan.
Toen antwoordde hij: „Dat is waar. Waar zonde
is, daar zijn ook misbruiken en daar mag je tegen
strijden. Als je dan altijd de christenen maar
mee had.”

Van Dijken schoof onrustig op zijn stoel heen
en weer. 't Gesprek ging een verkeerden kant
op. En hij had het liever over koefjes en kalfjes.
Dat was gemakkelijker. Maar alles over zijn
kant laten gaan, dat kon hij toch ook niet.

„As 't moar nait altieden op ons, boeren, an-
kwam,” vond hij. „Moar wie hebben 't altied
doan, en dat verdrait joe den wel ais.”

„Daar is natuurlijk ook onbillijke kritiek,” zei
Terpstra bedachtzaam. „Ook de arbeiders zijn
zondige menschen. Maar Van Dijken zal me
toestemmen, dat zij, die de grootste ontwikkeling
hebben, ook 't best in staat moeten zijn, om aan
verkeerdheden in eigen kring een einde te maken.
En dan kunnen ze 't vergeven, wanneer menschen,
die toch eigenlijk niets weten, wel eens een
beetje doorhollen.”

„Jao, dat is zoo,” antwoordde Van Dijken
gevlaid. „Als arbeiders 't moar nait te dol moa-
ken. Want boeren mouten toch boas blieden,

dei hebben 't geld ja en as zai handen nait op
buus hollen, komt d'r niks van terecht. Ar-
baiders ien gemainteroad en zoo, dat ken nait,
want den zollen ze te zeggen hebben over ander-
mans centen en doar smieten ze den mit, dat
is ja vanzulfs.”

„Och, als alle menschen doen, wat hun plicht
is, dan is er van baas wezen geen sprake. U
weet wel, wat er van dat baas-wezen in den bijbel
staat.”

„Jao, doar stait zooveel ien. Moar ik lees d'r
ook ien, dat arbeiders onderdoanig mouten we-
zen. En dat heurt ook zoo. Boeren mouten boas
wezen.

„En ik zeg moar,” viel vrouw Van Dijken
in, „dat 't nait meer zoo is as vrouger. Wichter
ook, dei pronken zich op en willen net as
boerendochters. Dat ken ja nait goud gaan.”

„U zult hier wel met heel andere toestanden
kennis gemaakt hebben als bij u in Amsterdam?”
vroeg Terpstra aan Annie.

„Ja, natuurlijk, en er aan gewend ben ik nog
niet. 't Is hier zoo héél anders.”

„U kunt de menschen hier nog niet op de
rechte manier waardeeren,” trok Terpstra zijn
conclusie. „Geen wonder ook. Je moet hier eerst
een paar jaren gewoond hebben en dan weet
je eerst, wat je aan de menschen hebt. 't Valt
hier wel mee, hoor.”

„Da's goud, dat ie dat ais zeggen,” viel Van
Dijken in. „Heden meester, denk ie d'r zoo over?
Dat har 'k ja nait docht.”

„Dan valt ook dat mee,” glimlachte Terpstra
en, zich tot Annie keerende, voegde hij er bij:
„Als ik u misschien eens met een paar boeken
kan helpen, dan graag.”

„O, ik maak graag van uw aanbod gebruik. Als
u eens weer komt en u wilt me dan lectuur
meenemen....”

„Ik kan met een van de schoolkinderen wel
een paar boeken sturen. Dan hebt u ze morgen
al dadelijk.”

„Als 't niet te veel moeite is....”

„Heelemaal niet.”

„Roar, as dei luu mit elkander proaten,” vond
vrouw Van Dijken. „Zai heuren nait bie ons.
Mit zukke mensken kennen wie nait.”

En Jantje dacht: „Dei zit al weer mit Annao
te tjauwelen. Altied mit dat wicht. Wat zain ze
d'r toch ien.”

De avond ging voorbij als zooveel andere avon-
den, maar Annie vond toch, dat ze eindelijk
eens weer met iemand kon spreken, die haar
begreep. En als die Terpstra eens een keer
vaker wilde komen, zij zou er niet rouwig om
zijn. En voor de boeken, die hij haar beloofd had,
was ze heel dankbaar.

III.

De maanden gingen voorbij.

't Was winter geweest, 't was lente en zomer geworden. Annie voelde, dat ze zoo langzamerhand toch wel een beetje inburgerde, ook al moest ze zeggen, dat ze nooit zou kunnen of willen worden als de menschen om haar heen. Ze wist nu, dat ze in haar kritiek menigmaal te scherp was geweest en dat ze onbillijk had oordeeld.

Zeker, de menschen, met wie ze moest omgaan, oordeelden ook onbillijk over haar. Ze wilden haar hebben, gelijk zichzelf en alle verschil met hen keurden ze zonder meer af. Maar had ook Annie niet hetzelfde gedaan? Had zij de menschen om haar niet willen meten met háár maatstaf, terwijl ze hen toch op hun eigen plaats had moeten laten?

Nu zag ze dat wel en dat maakte haar milder en vriendelijker. Tegenover tante hielp haar dat niet. Die ging, nog meer als in 't eerst, in haar de mededingster van Jantje zien. Die duldde ook geen wil naast de hare en bij een botsing, dat wist Annie, trok ze toch aan 't langste eind. Annie moest, zoo lang ze bij haar brood en huisvesting vond, de minste zijn.

Dat begreep Annie zelf ook wel en dus vermeet ze, zooveel ze kon, elk conflict. Liever geen conflict, dan telkens het lijden van de nederlaag. Maar soms werd het haar toch te machtig en dan ging ze zich verzetten, zonder er iets bij te winnen. En dan kwam, als zoo vaak, de wensch, uit *dit* leven verlost te worden en zelf eens weer te bepalen, wat ze te doen of te laten had.

Voor wie er tegen kon, was het leventje bij oom en tante al heel gemakkelijk. Je wist precies, wat mocht of niet mocht. 't Daadje, waar langs je had te loopen, lag vóór je en je had maar te zorgen, dat je niet verdwaalde. Dan ging alles goed.

Dit mocht wel en *dat* mocht niet, omdat het altijd zoo geweest was, omdat het tot zede was geworden. Wat voor de een gold, gold ook steeds voor den ander. En zoo had je het al heel gemakkelijk. Er was geen spanning in je leven, niet een steeds weer toetsen van je zelf en een beproeven van eigen hart. Alles stond onverwrikbaar vast.

Dan was het leven ook wel heel eentonig, hoewel ze toch moest toestemmen, dat het *beter* was geworden, sinds ze was belang gaan stellen in de menschen en dingen van haar omgeving.

En dan... zij kreeg hier ook langzaam-aan weer haar eigen geschiedenis. Daar was in de eerste plaats Klaas Wieringa, verliefder dan ooit.

Maar tegenover hem was ze buitengewoon op

haar hoede. Zij wist nog altijd niet, welke plannen hij had en ze wist eigenlijk óók niet, wat haar eigen plannen waren.

Tante scheen het een groot voorrecht te vinden, de vrouw te worden van Klaas Wieringa en van Jantje kreeg ze soms in dagen geen goed woord, Zóó afgunstig was ze, maar daarom was Annie er nog niet mee klaar.

Dan was er Terpstra. Ze kwam nu zoo langzamerhand al een beetje meer met hem in kennis. Och, dat ging op een dorp als dit zoo gemakkelijk. Je ontmoette elkaar telkens weer en dan, ze was al eens een paar keeren in zijn kosthuis op bezoek geweest.

Hij woonde bij een oude vrijster, die een winkeltje hield en, als je daar iets kocht, dan moest je ook binnen komen, dat sprak vanzelf. En dan, dat sprak ook vanzelf, werd Terpstra geroepen voor de koffie.

Annie kon goed met hem overweg. O, hij was een heel gewone jongen, maar hij wist heel goed wat hij wilde en je kon op hem aan. Zooals hij 't zei, zoo meende hij het ook.

Dan... hij gaf haar, wat ze hier zoo had gemist. Ze vond hier gelukkig aansluiting; daar was niemand, die in haar gedachtenwereld in kon komen, maar Terpstra kon het. Hij begreep haar, *trachtte* haar althans te begrijpen. Annie kwam trouwens graag bij Betje, de oude vrijster, die hem moest verzorgen.

Betje wist alles van ieder en maakte van haar wetenschap een goed gebruik. Zij kende het geheim van ieders leven, wist alle eigenaardigheden van haar kennissen, en had oog voor een ongewone situatie, een grappig voorval. Als zij vertelde was het Annie 't meest te doen om haar vertelmanier. Van elke kleinigheid maakte Betje een heele roman en een enkel gezegde was haar genoeg, om een drama te fabriceren.

Van Terpstra hield ze. Ze verzorgde hem als een moeder en had mitsdien het recht, hem ook te bemoederen. Zij wilde eigenlijk beslissen, met wie hij zou omgaan en waar hij niet moest komen. Zeer ongaarne zag ze hem daar, waar jonge meisjes waren, want ze dacht, dat die het allemaal op zijn gemoedsrust gemunt hadden. Toch... ze had bijna iederen avond een paar meisjes op bezoek. Want ze moest menschen hebben, om te kunnen vertellen en dus was ze wel noodzaak, „meester” aan gevaar bloot te stellen. Maar dat gevaar achtte ze niet bijzonder groot. Zij was er immers bij, om de wacht te houden.

Annie vond het heerlijk, dat ze, als ze naar Betje ging, Jantje niet bij zich had. Jantje had eens vooral verklaard, dat ze er geen voet meer in huis zette, bang als ze was voor Betjes scherpe tong.

Op den Nieujaarsmorgen.

Foto van D. F. Eberhardt, Baarn.

ZEGT DIT ONS OOK IETS?

IN „De Tijd” vonden we het volgende.
Het „moderne” jonge meisje van de wereld is ontegenzeggelijk anders dan de jonge meisjes uit vroeger tijd.

Je kan 't al zien als ze gaat zitten, beenen gekruist, vrijmoedig in haar manieren. Zoo nu en dan kammen haar slanke vingers over den kortgeknipten bol. Als ze er lust in heeft praat ze veel en beslist. In een minimum van tijd beoordeelt en veroordeelt zij; en de moeilijkste kwesties zijn in een ommezien door haar opgelost. Ze heeft „kijk” op 't leven en ze wéét wát ze weet, en weet ook wát ze wil.

Maar geloof niet, dat je haar aan 't praten krijgt als zij geen lust heeft in conversatie; dan kan ze evengoed 't stommetje spelen als ze anders kan ratelen. Ze is erg „afhankelijk” van stemming, de overigens zoo „onafhankelijke”!

Zij rookt en snoept, houdt veel van cocktail, dancing en bioscoop. Daar zij, zooals we reeds zeiden, erg afhankelijk is van „stemming” is zij begrijpelijkerwijze maar zelden in evenwichtige stemming. Want het kleinste voorvalletje prikelt haar en brengt haar uit haar humeurkje. Een brief die niet komt, een voorval dat haar hindert, een slechte nachtrust, een japon die niet zit, al die honderd en een kleine dingen maken de „onafhankelijke” afhankelijk van haar roerig gemoedsleven. En probeer dan maar niet om naar weer in „stemming” te krijgen, want 't zal niet lukken. Verwaand als ze is, vreesst ze daardoor aan haar „prestige” afbreuk te doen of iets van haar zelfstandigheid in te boeten.

Vriendelijk zijn voor iemand, dien zij niet „leuk” vindt?.... Kun je begrijpen!.... Een kleine oplettendheid of aardige attentie voor een ander? Ho, maar!.... Waarom is dat noodig?... Wat doen ze voor mij?... Wat heb ik er aan, me uit te sloven voor een ander?....

Ze houdt veel van geschenken en bloemen, dus... je mag ze haar geven, maar verwacht in geen geval een bedankje, want daar doet ze niet aan.

Uw uitnodiging voor 'n dinéetje? Zeker, die zal ze wel aannemen, maar zorg dan vooral, dat zij 'n „leuken” partner krijgt en dat u „leuke” menschen vraagt, want als dat niet kan, komt ze liever niet of... ze schopt je den heelen boel in de war, want dan is ze niet in de „stemming”. Wat kan 't haar schelen, of ze de gastvrouw den heelen avond bederft, als zij 't niet „leuk” vindt? Waarom zou ze zich voor een ander moeite geven en vriendelijk zijn zonder het te meenen?

Wat kan haar trouwens de heele wereld bommen, zij mag toch zeker wel haar eigen leventje leven, zooals zij dit verkiest?

Zij heeft dan ook gruwelijk het land aan beleeftheidsvormen. Dat is „poppenkasterij”, daar heeft ze „lak” en „maling” aan.

En zoo is 't wereldsche „moderne” meisje de onverschilligheid in het kwadraat, die laat en doet en komt en gaat wát en wanneer ze wil.

Heeft zij zin om uit te gaan, dan zal ze niet thuis blijven om een ander te plezieren en evenmin zal ze mee gaan winkelen als het haar niet lust, want zij is no. 1, no. 2 en no. 3. 't Is *ik, ik* en nog eens *ik*.

In deze wereld van ontstellend materialisme en zedenverslapping, waarin het „moderne” meisje zich thuis gevoelt, is er geen plaats meer voor gedachten van opofferende liefde, plichtsbetrachting en zelfverloochening.

Zoo is het „moderne” meisje geworden een koel en zelfzuchtig wezen vol eigenbaat en cynisch egoïsme.

Wel teekenend waren dan ook de uitlatingen van een moeder over haar dochter, nadat deze haar vol gemoed danig had gelucht: Och, als Bettie in de „stemming” is, kan zij zoo lief zijn, dan is zij vol attenties voor mij en haar vader, dan is zij werkelijk een schat van een kind... maar... die stemming... die stemming; als die losbreekt, is mijn huishouden een vagevuur.”

Tot zoover „De Tijd.”

Nu gaat dit over meisjes in andere kringen, maar zou het ons ook niet iets te zeggen hebben?

Of kennen *wij* geen egoïstische meisjes?

Misschien is er ook voor ons aanleiding, om ons in dit opzicht te herzien.

OOSTERBEEK

NAAR DE **LOV** VOOR UW

MEUBELN

30 MODELKAMERS
TER BEZICHTIGING
KEURIG INGERICHT.

„HIJ DIE VAN ZEE KWAM....”

„WAT bezielt jou.... wacht je niet op me?” vroeg van Wijk, de derde stuurman, toen hij van Dongen — den vierden — al keurig gekleed in de gemeenschappelijke hut zag staan.

„Née — 'k wilde 't je juist zeggen, vandaag heb ik geen tijd! 'k Ga in de stad even eten en dan dadelijk op bezoek bij kennissen.... héél gewoon op bezoek, wat zeg je daar wel van!” legde van Dongen uit, zelf wat verbaasd over 't ongewone van 't geval.

„Zal je niet meevallen man....! Wij onder walmenschen.... hoe haal je 't in je hoofd.... je zit er tòch bij als een buitenstaander, vooral na een lange reis zooals wij achter den rug

hebben. Luister naar een goeie raad en ga met mij mee!” probeerde de derde.

„Kan niet....'t is een afspraak! Een schoolvriend van me....we waren samen op de H.B.S. ... hij is nu al dokter... werkt hier in een ziekenhuis.... studeert nog steeds verder. Ik ontmoette hem in de stad....fidele vent....hij vroeg me dadelijk vanavond te komen bij zijn familie die ook in de stad woont.”

„Zóó — nou 't is wel een wonder....dat ie nog naar je omkeek....studenten en dat soort zijn gewoonlijk verwaande kerels!” vond van Wijk, nu hij wist dat van Dongen zijn woord gegeven had geen poging meer aanwendende om hem van zijn plan af te brengen.

„Ja, maar *deze* niet....altijd erg knap geweest op school, maar heelemaal geen opschepper — anders was ik er zeker niet toe gekomen naar hem toe te gaan, dat begrijp je! En nu groet ik je — tot ziens!” eindigde van Dongen en verliet de hut, terwijl van Wijk met aandacht een vrij groote collectie dassen bekeek om uit te zoeken welke wel 't beste bij zijn nieuwe pak zou staan — hij ging straks óók den wal op.

„Moeder, er komt vanavond ook visite voor mij!” vertelde Frank de Laet en keek daarop peinzend naar buiten terwijl hij in de schommelstoel heen en weer wiegde. Hij dacht aan van Dongen....hoe hun levens uiteen liepen....hij stééds meer opgaande in zijn studie en zijn patienten....en van Dongen....bijna altijd op zée.....

„Zoo Frank en wie is het....een collega?” onderbrak mevrouw de Laet zijn gedachtengang.

„Nee moeder, 't is een oud-schoolvriend.... een zeeman, van Dongen heet hij!” verklaarde Frank.

„Een zeeman?” vroeg nu Dolf, de jongere broer van Frank, die student-in-de-rechten was en Frank meende niet alleen verwondering, maar óók iets arrogants te hooren in den toon waarop hij sprak.

Dit irriteerde Frank....die verwaandheid van Dolf ook altijd.... hij kon 't niet uitstaan!

„Ja zeker, een *zeeman*....en wat zou dat? Hij is nog dezelfde vroolijke, flinke vent die hij op school al was!” verdedigde Frank dadelijk.

„O ja, dat kan wel....maar kom — 'k begrijp eigenlijk niet waarom jij je kennissen onder zéélui zoekt!” verwonderde Dolf zich en met een achteloos gebaar nam hij zijn krant weer op ten teeken dat hij 't onderwerp genoeg toegelicht vond.

Maar Frank liet het er niet bij. Wat driftig klonk het: „Je bent een kuiken, Dolf! Om je zoo'n oordeel aan te matigen....wat weet jij van zeelui af....je kent er niet één! Ik leerde hem kennen door m'n werk en ik zeg je..... 't is een bewijs dat je gebrek aan menschenkennis hebt, als je zoo spreekt! En dát wil later advocaat zijn.....!”

„Man, wind je zoo niet op voor die zeelui.... zóó belangrijk is de zaak niet....ga voor mijn part om met wie je wilt....! 't Leek me alleen een slechte combinatie toe: jouw zeeman-kennis en van Swinderen — onzen abactis, die komt vanavond juist óók.... misschien word ik wel

lid van de senaat... dóór hem!" eindigde Dolf en een eerezuchtig verlangen sprak uit zijn blik.

"O, is 't 'm dát! Ben je bang dat die zeeman niet pást bij jouw chique van Swinderen... de student die nooit afgestudeerd komt door zijn „werken" voor het corps! Daar zou ik nu niets aan vinden, om met zoo iemand om te gaan! 't Is een fuifnummer, maar dan heb je ook alles gezegd," redeneerde Frank.

"Doet er niet toe... hij heeft náám en relatie's!" weerlegde Dolf zakelijk.

"O — ga je dáárom met hem om?" zei Frank zachtjes lachend.

"'t Gaat je niets aan, waarom ik met hem omga, ik wil alleen dat ie een goeie indruk krijgt van m'n milieu... van onzen kring... dáárom!" zei Dolf verwaand.

"Dus dáárom moest de zeeman liever niet komen... nu begrijp ik het wel, Mr. de Laet...! Maar *mij* lijkt het juist uitstekend voor die van Swinderen en voor jou om eens een zeeman te ontmoeten...!" vond Frank.

"Toe jongens, kibbel daar nu niet over... we zullen ons best doen om 't allebei de vrienden gezellig te maken in den huiselijken kring... 't Was misschien beter geweest, hen apart op jullie kamer te ontvangen als jullie 't elkaar van te voren hadden gezegd, maar nu ze beiden voor een familie-bezoek gevraagd zijn, moeten we er 't beste van maken en 'k zou ook niet weten, waarom dat niet zou gaan!" kwam mevrouw de Laet tusschen beiden, want ze wist, dat geen van tweeën 't op zou geven. Een diepgaand karakterverschil bracht de broers maar al te vaak in botsing. Frank, de spontane, was een gevoelsmensch in de eerste plaats, terwijl Dolf maar al te vaak berekende... stééds steunend op z'n helder verstand... Toen ze klein waren was dat alles zooveel minder scherp uitgekomen, toen was alles nog spel en de karakters ongevormd... 't was haast onbegrijpelijk, dat ze zóó van elkaar af gegroeid waren, overdacht de moeder.

"Goeien-avond allemaal... wat gaan we gezellig maken moeder? Ik hoorde u zoiets zeggen, terwijl ik m'n schoenveter voor de deur vastmaakte!" kwam ineens Marietje de Laet — de jongste van de de Laets — de kamer instuiven en nonchalant op de divan neervallende.

"Wel Rie — den avond gaan we gezellig maken... er komt straks visite! Maar wat zie je er slordig uit... ga je gauw opknappen kind," zei moeder en keek met een afkeurenden blik naar Marietjes wanordelijk uiterlijk en verwaide haren.

"O, vervelend — visite! Wie komt er? Jenny en ik zouden samen een jurk-voor-mij in elkaar

flansen... en nú mogen we natuurlijk geen rommel maken. Wie komt er?" eindigde Marietje nog eens vragend.

"Een kennis van Frank... een zeeman, en van Swinderen, een studiegenoot van Dolf," antwoordde moeder.

"O, van Swinderen... die kwast! 'k Heb h'm eens gezien in een rijtuig met lui uit de stad... ze hadden mutsjes op... net een aangekleede pieterman die van Swinderen!" ratelde Marietje in één adem door.

"Wil jij je mond wel eens houden... brutaal kind!" meesterde Dolf verontwaardigd.

"O, die zal ik niet weggeven, Dolf!" lachte Rie en vervolgde: „maar 't is toch wáár dat van Swinderen een kwast is, zeg nou zelf eens —"

"Stil! Geen woord meer over van Swinderen! Wat weet jij daarvan... je komt pas kijken!" riep Dolf boos.

"Pardon meneertje...! Sinds gisteren heb ik m'n H.B.S.-diploma en daardoor ben ik de gelukkigste mensch van de wereld en dáárom kan je me niet boos maken, wat je ook voor onzin beweert. Maar vertel me eens Frank, wie is die kennis van jou... ik hoop niet zoo'n naar exemplaar als van — o néé ik zal 't niet zeggen, Dolf... ik dacht maar even hardop! Ik bedoel die zeeman van jou, Frank... wat is dat er voor een?" vroeg Marietje nieuwsgierig.

"O, die zal je wel meevallen Rie! Een salonheld is 't niet... *niet* zoo als van Swinderen, maar je moet zelf eens vergelijken!" antwoordde Frank met een fijn glimlachje.

"O, natuurlijk zijn 't *contrasten!* Dát kan grappig worden!" riep Rie. Voor haar stond het vast dat de man die van zee kwam het tegenbeeld van van Swinderen moest zijn.

"Toe Rie, ga je nu eerst opknappen!" maande moeder aan.

"O ja, dat 's waar ook! Ik ga al moeder, tot straks!" riep Rie opspringend en meteen ging ze de kamer uit.

"'t Is nog altijd een wildzang, die Rie!" zei Frank lachend.

"Ze is zóó blij, nu 't examen goed afgelopen is — en de studie. Want ze is niet te bewegen om door te studeeren. Ze wil gaan verplegen, „ècht werken" noemt ze 't — en dán zal ze ook wel wat rustiger worden!" meende moeder.

"'t Zal tijd worden ook... ze is nu bijna achttien en een jongedame is ze nog lang niet!" vond Dolf kritisch.

"Wat zou het! Rie is geen nuf en geraffineerd — als zoovelen op haar leeftijd tegenwoordig zijn — is ze ook niet... gelukkig!" verdedigde Frank zijn openhartig, levensblij zusje, dat nog niet geleerd had haar meening te verbergen.

„Nou ja, maar ze is nog vaak kinderachtig!” hield Dolf vol.

„Kom, ik ga eens kijken of van Dongen er al aan komt,” zei Frank, en stond op, want het gesprek verveelde hem. Hij ging de kamer uit en even later werd de voordeur hard dichtgetrokken.

’t Was tenslotte nogal meegevallen, vond mevrouw de Laet. Ze was even bevreesd geweest, dat de stemming vanavond wat gedwongen zou zijn, omdat de kennissen van Frank en Dolf nu eenmaal zeer uiteen liepen. Maar gelukkig was Lodewijk van Aalst gekomen en die sprak met allemaal even vrij... wist met iedereen wát te praten.

Hij zat er wel wat raar bij in z’n gewone schildersjasje, maar Lodewijk was artiest en dan hinderde zoieets immers niet.... Hij kwam ook altijd uit de lucht vallen, want van vaste afspraken hield hij niet volgens Frank. Zoo nu en dan kwam hij eens aanlopen, maar je wist nooit vooruit wanneer....

....Ik tref het vanavond, dacht Lodewijk van Aalst, terwijl hij nadenkend den kring rondzag. Zoo’n heterogeen gezelschap.... daar had je die van Swinderen, de man voelde zich geweldig.... ’t stond op z’n gezicht te lezen.... maar wat was ie als de schijn-beschaving er af was.... een klein wetenschap-reservoir misschien.... veel kon ’t niet zijn, want hij bleef maar studeeren.... Nee, dan was Frank wat anders.... een pracht-dokter zou die worden door zijn algemeen-menschelijk voelen.... Dolf zou ’t natuurlijk verder brengen dan Frank, door zijn onbegrensde eerzucht, want Dolf was een succesjager en knap was ie immers ook.... dus zou ie wel bereiken wat ie wilde.... En die zeeman.... bij hem was niets geen mooidoenerij, al schenen de vouwen in z’n broek nog keuriger en heel zijn uiterlijk onberispeliger dan van dien fat-van Swinderen. Als je hem hoorde en zag, dan wist je: ’t is een krachtmens.... in *alles*. Een karakter, gevormd door ’t leven op zee.... door strijd met elementen en door tijden van afzondering van de maatschappij... En toch was iets móóis in hem bewaard gebleven, iets wat het leven aan een van Swinderen al lang had ontnomen.... sinds de jongensjaren voorbij waren, was hij immers niet geheel zichzelf meer.... altijd trachtend zijn persoonlijkheid te vergrooten....

„Meneer van Aalst, waar denkt u over?” kwam ineens Marietje zijn gedachtengang verstoren, want Rie had gezien dat Lodewijk op een bijzondere manier keek naar de mensen om zich heen en ze wilde wel eens weten, wat *hij* van hen dacht op ’t oogenblik.

„Ik dacht over de groote verscheidenheid van

de soort, Marietje!” antwoordde Lodewijk handig, plotseling opgeschrikt uit zijn onbeleefd gepeins in ’t volle gezelschap.

„De soort — welke soort?” vroeg Rie weer:

„Hollanders, Marietje.”

„O! Is ’t anders niet?” vond Marietje achteloos.

„Belangrijk genoeg; daar zouden we nog wel tot twaalf uur over door kunnen boomen, maar ik moet nu eens opstappen.... nog wat werken straks,” zei van Aalst.

„Maar je kunt niet wég, Lodewijk, er zit juist een geweldige onweersbui.... ’t regent al wat... ’k zou even wachten!” raadde Frank.

„Goed! Dan wacht ik.... ’k dacht, dat het al over was, zie je.... ’k heb ’t al zoo lang zien weerlichten,” meende van Aalst.

„Nee, ’t is nog lang niet uit de lucht.... U kunt werkelijk beter wachten, anders wordt u drijfnat!” vond van Dongen ook.

„Daar geeft u natuurlijk niets om.... om wat regen?” vroeg van Aalst onzeker.

„’k Heb er zóó’n hekel aan.... al ben ik gewend aan water.... aan den wal wacht ik wel even voor een flinke regenbui!” antwoordde van Dongen openhartig.

„’t Varen op zichzelf lijkt me wel amusant.... maar niet met slecht weer.... dan zal ’t u ook wel eens tegenstaan. Maar al die landen en volken die je leert kennen.... een interessant vak hebt u gekozen, meneer van Dongen!” meende van Swinderen, zéér geaffecteerd sprekend.

Even was er een spottend licht in van Dongen’s oogen gekomen, maar snel-beheerscht begon hij quasi-ernstig mee te boomen.

„O, een allerinteressantst vak heb ik! Wilt u wel gelooven, dat ik nu al weer verlang om naar zee te gaan? ’k Ben vanaf Zaterdag binnen.... ’t is nu Woensdag en volgende week Maandag varen we weer.... gelukkig! ’t Is niets gedaan aan den wal.... en trouwens, de zee moet bevaren worden zeg ik altijd!”

„Een echte zeeman is u, meneer van Dongen! Ik dacht, dat men toch ook wel eens graag binnen wilde zijn, als men zoo lang weg geweest is!” twijfelde van Swinderen. Hij was er toch niet heelemaal zeker van, of die man wel meende wat hij zei.

„Wel nee....! Negen dagen.... dat is immers al veel te lang,” kwam van Dongen weer schijnbaar ernstig, maar in den onderton van zijn stem was een vlijm-scherpe ironie — die echter aan van Swinderen ontging.

„Dan moogt u ’t dien korten tijd dat u binnen is wel extra-prettig hebben!” zei Jenny, de oudste van de familie de Laet — en in haar sympathieke stem was meegevoel, terwijl ze nadenkend naar van Dongen keek.

Verrast zag van Dongen op. Zou iemand-aanden-wal zijn leven doorgronden....? Die snaak daarginds had hij eens fijn voor den gek willen houden.... Maar die zuster van de Laet....? 't Spéét hem al dat hij er zooveel onzin uitgegooid had....maar zij zou dat wel begrijpen!

„En ik geloof er niets van, meneer van Dongen!” viel Rie ineens uit.

„Wat gelooft u niet?” deed van Dongen verbaasd.

„Wel, van alles wat u beweert.... dat u zóo graag vaart en al véél te lang binnen is.... U maakt mij niet wijs dat u 't prettig vindt altijd op zoo'n ijzeren eiland te zitten!” zei Marietje beslist.

Van Dongen schoot in den lach.

„Maar 't is toch zoo.... er is niets mooiers dan een schip en de zee voor een zeeman!” beweerde van Dongen met aplomb — dadelijk weer z'n masker van zelfbespotting aannemend, want „dat meiske met 'r ondeugende ooggen” mocht h'm nu niet meer verraden.... 't Ging die anderen ook eigenlijk niets aan wat ie *werkelijk* dacht en voelde.... zóó was ie nu eenmaal als ie wist dat iemand h'm niet begrijpen kon.... en dát konden ze maar zelden aan den wal.... zelfs thuis merkte hij het héél dikwijls....

Nog vóór Marietje weer iets had kunnen zeggen, sloeg plotseling de balcondeur dicht door den hevig opstekenden wind en een harde regen kletterde tegen 't glas.

„Laten we maar even sluiten voor 't inregenen en 't weerlichten wordt ook feller!” vond mevrouw de Laet en 't gaf even een onderbreking van 't gesprek, terwijl de deuren gesloten werden en ieder opmerkzaam werd en zag hoe geweldig hard het wel regende.

„Op mijn kamer staat het raam ook nog open — 'k zal 't even dicht gaan doen!” bedacht Marietje en verliet haastig de kamer.

Alleen Lodewijk van Aalst zag niets van den regen en merkte niets van wat er gebeurde om hem heen....zag slechts den zeeman....varende jaar in jaar uit.... z'n meeste levensdagen afgezonderd van gezins- en maatschappijleven.... Hij begreép de jongensillusie die drééf tot dit alles... tot het varen naar onbekende verten, want wat had er immers grooter bekoring dan het onbekende als je jong bent en durf hebt....?

De zwerflust zit in ons....maar die verdwijnt in de meeste gevallen en dan....dan stoot de werkelijkheid te erger door *diepere* bewustwording van den persoonlijken aanleg en wenschen.... En in Lodewijk was bewondering voor de mannen van de zee die ten slotte wisten te aanvaarden, óók dit moeilijke... dat soms pas na jaren kwam. ... Ook Lodewijk had wel aan de fijnere nuances

van van Dongen's stem gehoord dat hij zijn diepste-zelf verborg achter luchtige scherts..... dat *hij* niet behoorde tot de enkelen, die met hart en ziel zeeman zijn.....

En wéér werd Lodewijk opgeschrikt uit zijn gepeins door Marietje, die opgewonden binnen kwam stuiven met heimelijke pret in haar oogen en haastig vertelde ze: „Er is watersnood in de keuken....'t stroomt zoo dadelijk de gang in! Komen jullie eens kijken?”

Verontrust kwamen mevrouw de Laet en Jenny naar de keuken geloopt.... Ook Frank ging er heen, want toen hij uitroepen van ontsteltenis hoorde, begreep hij dat er wel iets zeer ongevoons aan de hand moest zijn. En toen Frank niet dadelijk terug kwam, stond ook van Dongen op onder den uitroep: „'s Kijken of er ook wat te redden valt daarginds!” en zocht den weg naar de keuken, van waar hij stemmen hoorde. Wat hij daar zag was tragisch-komisch.... Het dienstmeisje stond op een stoof voor de keukendeur en trachtte met een dwell en bezem het in de keuken stroomende water tegen te houden om te verhinderen, dat de ganglooper nat zou worden....

't Was echter een tevergeefsche strijd, want 't water kwam al over den drempel.... En allen begonnen te probeeren het water uit de gang te houden.

Van Dongen overzag dadelijk 't geen gebeurde. 't Water kwam schijnbaar van een plat dat achter de keuken lag.... Dáár was het dus niet in orde